

KEZÜNK BEN

A

JÖVŐNK

JAY ASHER & CAROLYN MACKLER

Dream
válogatás

1996-ban járunk. Josh és Emma világeletemben szomszédok és a legjobb barátok is voltak egyszerre. Azonban tavaly novemberben minden megváltozott közöttük... Ezért is olyan kínos most ez a találkozás, amikor Josh – édesanyja kérésére – átviszi Emmának az Amerikai Online (AOL) cégtől postán kapott CD-ROM-ot. Később a kapott anyag feltöltése után Emma automatikusan a Facebook oldalán találja magát – csak hogy a Facebookot még fel sem találták! Felfedezését nyomban megosztja Josh-sal is. Legnagyobb meglepetésükre tizenöt évvel későbbi önmaguk és életük táru fel előttük, ám valahányszor újra ránéznek a profiljukra, azt látják, hogy a jövőjük megváltozott. Kénytelenek szembenézni azzal, hogy mit csinálnak jól és rosszul az életük során, ugyanakkor szembesülniük kell azzal a ténnyel is, hogy a jelenben meghozott döntéseik hatással vannak nemcsak a jövőjükre, hanem a jelenükre is.

A nagy sikerű *Tizenhárom okom volt...* szerzőjének és szerzőtársának új regénye a Facebook nélküli világba kalauzol vissza, és azt igazolja, hogy mi döntünk a saját boldogságunkról, boldogtalanságunkról, és minden döntés kihat az életünk egészére. Facebook-rajongóknak kötelező olvasmány!

„A regényt olvasva eljátszottam a gondolattal: mi lett volna, ha velem is megesk? Hol lennék most? El sem tudom képzelni, hogyan hatott volna rám, ha tiniként kerül a kezembe ez a könyv. Őszintén mondom, nagyon gondolatébresztő!”

AMAZON

Dream
válogatás

JAY ASHER

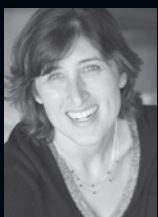
első regénye, a *Tizenhárom okom volt...* több mint egy éven át szerepelt a New York Times sikerlistáján. Harmincnál több ország vásárolta meg a kiadási jogokat, és csak az Egyesült Államokban egymillió példányban jelent meg.

Jay Asher honlapja: www.jayasher.blogspot,
vagy megtalálható a Twitteren is:
www.twitter.com/jayasherguy

CAROLYN MACKLER

Printz-díjra jelölt szerző, számos regénye jelent meg. Több mint tizenöt országban adták el a könyvei kiadási jogát.

Carolyn Mackler honlapja: www.carolynmackler.com,
vagy megtalálható a Twitteren is:
www.twitter.com/carolynmackler

Tudjon meg többet a szerzőkről és a regényről a Facebookon:

www.facebook.com/jayasherwriter
www.facebook.com/carolynmackler
www.facebook.com/thefutureofus
www.facebook.com/dreamvalogatás

**Dream
válogatás**

1996-ot írunk, és az amerikai középiskolásoknak kevesebb, mint a fele használta valaha is az internetet.

EMMA most kapta az első számítógépét és egy America Online CD-ROM-ot.

JOSH Emma legjobb barátja. Bekapcsolják a készüléket, és bejelentkeznek, ám ekkor felfedezik magukat a FACEBOOKon – tizenöt évvel később, a jövőben.

Mi lesz a SORSUK?

Josh és Emma hamarosan megtudják...

„Asher és Mackler ötlete, hogy a ma és a holnap milyen szorosan függ össze, rendkívül izgalmas, és a két főszereplő egymást válító, személyes hangvételű történetmesélése megőrzi az elbeszélés frissességét, és rálátást nyújt az eseményekre. A történet elbeszélése önmagában rendkívüli élvezetet nyújt, ahogy a sorok között megbújó mondanivaló is.”

PUBLISHERS WEEKLY

„Amint megpillantottam a könyv borítóját a könyvesboltban, úgy éreztem, okvetlenül el kell olvasnom ezt a regényt! A cselekmény újszerű és érdekes, és nagyon időszerű! Ma már szinte mindenki használja a Facebookot, de azzal, hogy a történetet 1996-ba helyezték az alkotók, a Facebookon felkutatott jövő gondolata azonnal rabul ejtett. Megmosolyogtatott a barátság és a szerelem témája, és jóformán le sem tudtam a könyvet tenni! Minden korú olvasónak ajánlom, hogy egy percel se vesztesszen, hanem vegye meg!”

WATERSTONES

Dream
válogatás

KEZÜNKBEN

A

JÖVŐNK

JAY ASHER & CAROLYN MACKLER

— részlet —

4://Josh

A SZÜLEIM KÉSŐN ÉRTEK HAZA, így a Templeton család rántottát és virslit vacsorázott. Bármikor máskor szívesen ettem volna, de most kicsit szórakozott voltam. Evés előtt még megpróbáltam felhívni Emmát, de foglalt volt a számuk.

– Csendes vagy ma – jegyzi meg apa. A tányérom felé dönti a serpenyőt, és ad még a ferdére vágott virsliből.

Megszólal a telefon. Apa végigmegy a folyosón, hogy felvegye, én meg a tojást piszkálom a tányéromon. Emma számítógépén a honlapnak semmi értelme. Biztos valaki szórakozik vele, de ha így is van, akkor sem értem. Ha valakinek hamis jövőt kreálnék, haj-

meresztő dolgokat írnék bele, mint mondjuk, megnyeri a lot-tóötöst, vagy kastélya van Skóciában. Minek hajmelírozással meg horgászkirándulásokkal vacakolni?

Apa visszajön az asztalhoz. – Emma keresett. Azt mondtam, vacsora után visszahívod.

– Hogy van Emma? – kérdezi anyám. – Kellett neki az American Online CD?

– CD-ROM – helyesbíték, és teletömöm a szám virslivel, hogy ne kelljen válaszolnom a többi kérdésre.

– Sheila megengedi, hogy használja az AOL-t? – kérdi anyám.

Bólintok, és tovább tömöm magamba a virslit. Miért hívott Emma? Tudja jól, hogy a szüleim nem szeretik, ha vacsora közben telefonálnak. Ellentmondást talált, amivel azt bizonyítja, hogy valaki szórakozik vele? Vagy kiderítette, ki tette!

– A dolgok olyan gyorsan változnak tinédzserkorban – jegyzi meg apa, és csípős salsát kanalaz a tojásra. – Emmával régen olyan szoros barátságban voltatok. Múlt nyáron anyával már azért aggódtunk, nem kellene-e másokkal is barátkoznod.

– Tysonnal haverkodom – válaszolom.

– Más lányokkal – javít ki apa.

– Emmát legalább ismerjük – mondja anya. Apára pillant, és elneveti magát. – Emlékszel, hogy David mindig ahhoz a Jessica nevű lányhoz járt iskola után, de ide sosem jöttek? Végül addig erősködtünk, hogy itt tanuljanak, és mi lett a vége?

– Másnap szakítottak – mondja apa.

David a bátyám. A szüleim azt hitték, a Hemlock State-en folytatja majd a tanulmányait, ahol ők ketten szociológiát tanítanak. David azonban egy seattle-i egyetemre iratkozott be, ami innen kétezer mérföldre van. Őszintén érdekelne, hogy azért választotta-e Washington államot, hogy apa és anya ne vizsgálják nagyítóval a magánéletét. Még nyáron is ott marad, szakmai gyakorlatot végez. A tavaszi szünetben kénytelen voltam elrepülni hozzá, hogy egy kicsit együtt lehessünk.

Megint cseng a telefon. Apa az órájára néz, és a fejét csóválja, de a telefon másodszor már nem csöng ki.

– Azt hiszem, végeztem – mondom. A szalvétába törlöm a kezemet, és összegyűrve a tányérra ejtem.

– Biztos? – kérdezi anya. – Még bőven van.

– Kicsit fáj a gyomrom – válaszolom, ami nem teljesen hazugság. Émelygek, mert szerintem Emma megpróbál elérni. Kiviszem a tányéromat a konyhába, és beteszem a mosogatóba, aztán elindulok a folyosón. A telefon egy kis asztalon van, a lépcső mellett. Felemelem a kagylót, Emma számát tárcsázom, és olyan messzire húzom a zsinórt, amilyen messze csak tudom, a szüleim hallótávolságán kívülre.

Emma már az első csöngetés alatt felveszi.

– Josh? – kérdezi elfulladva.

– Mi baj? Te voltál, aki má...

– Azt sem tudom, hol kezdjem – mondja feszült hangon.

– Megint felmentem arra a honlapra, de...

– Ott volt? Hogy találtad meg? – Akaratom ellenére is elfog az izgalom.

– Át tudnál jönni? – kérdezi. Olyan a hangja, mintha sírt volna. – Anyám és Martin elmentek sétálni, így a pótkulccsal be tudsz jönni.

– Elmondod előbb, mi folyik itt?

– Azt hiszem, a honlap mégiscsak valóságos – mondja Emma. – És nem vagyok boldog.

– Azt hallom. De miért?

– Nem, én a jövőről beszélek – mondja. – Sosem leszek boldog.

5://Emma

– HELLÓ – KÖSZÖN JOSH, amikor benyit a szobámba.

Felnézek az ágyamról. Az ajtóban áll, kezében a pótkulccsal, amit a garázs mellett, egy kő alatt dugtunk el, és ami egy Scooby Doo-s láncon lóg. Scooby Doo világít, amikor az ember megnyomja az orrát.

– Bocs, hogy olyan sokára jöttem, a szüleim előbb megparancsolták, hogy rakjam be a tányérokat a mosogatógépbe. – Josh zsebre vágja a kezét. – Mi az ábra? Valami rosszat találtál?

Attól félek, megint elsírom magam, ha kinyitom a számat. Josh máris zavartan álldogál a szobámban. Szomorú, mert korábban mindig támaszkodhattunk egymásra. Számtalanszor jött el velem biciklitúrákra, amikor a szüleim válása folyt. Ez még ötödikben történt. És amikor gördeszkázás közben Josh eltörte a lábát, a hátsó udvarukban lógtam, pedig minden ismerősünk úszni járt a Crown-tóhoz. Múlt szeptemberben Josh mellettem ült anyám esküvőjén,

és minden alkalommal a karomba csípett, amikor erőt vett rajtam az idétlen vihogás.

És most itt van megint, mégis úgy tűnik, már sosem lesz olyan fesztelen a kapcsolatunk, mint régen.

– Vissza tudtam menni arra a honlapra – törölöm meg a szememet –, csak most egészen más volt.

Látom, hogy Josh a hervadt rózsákat nézi az öltözőasztalomon. Grahamtól kaptam a szalagavató előtt, amikor az udvarunkban fényképezkedtünk. Az agyamba vésem, hogy amint Josh elmegy, ki kell vágnom a szemétbe.

– Még mindig azt írják, hogy Emma Nelson Jones a Lake Forest-i középiskolába járt – sorolom –, és a tetején még most is a Facebook felirat áll. Mindegy, hová kattintok, mindig ez van odaírva.

– Mit gondolsz, a Facebook a cége neve? – kérdezi.

– Lehet. – De nem ez a lényeg, hanem amit a honlap állít a nőről. A pusztá gondolattól fájni kezd a mellkasom.

– Még most sem tudod, Emma, hogy mi ez, vagy hogy egyáltalán valóságos-e – győzköd Josh. – Valószínűleg csak betart neked valaki...

– Nem! – Felülök, és megérintem a nyakamban lógó láncot. – Emma Nelson Jones a fényképén ezt a láncot viselte.

Josh az aranyláncra pillant, amit állandóan viselek, és amelyről egy karcsú E betű lóg. – A nő neve Emma – emlékeztet. – Mi mást tenne a nyakláncára?

– És azt mondja, hogy május tizenkilencedike, csütörtök. Josh zavartan ráncolja a szemöldökét.

– Ma május tizenkilencedike, *vasárnap* van – folytatom.
– Ami azt jelenti, hogy egy másik évből ír, amikor a május tizenkilencedike csütörtökre esik.

Josh a fejét csóválja. – Ha át akarnak verni, biztos erre is gondoltak.

– De *minden* más! Amikor az előbb ellenőriztem, vadonatúj képet találtam Emmáról. És más emberek szóltak hozzá ahhoz, amit írt. Szerinted ezen egyetlen elrontott CD-ROM változtatni tud? Hát nem érted? Ez a valami... ez a Facebook, vagy bárminek is hívják... a jövőből van.

Josh leteszi a láncot az íróasztalomra, és leül. Amikor megmozgatja az egeret, eltűnik a téglalabirintus, és minden úgy van, ahogy hagytam, Emma Nelson Jones a sajtós téstáról ír.

– Miért írja, hogy háromszázhusz ismerőse van? – értetlenkedik Josh. – Kinek van ennyi?

– Görgesd le – utasítom, és a vállá fölött a képernyőt nézem.

Emma Nelson Jones Tudjátok, miért kell valami vigasztalót ennem? IJJ már három napja nem jött haza. Úgy volt, hogy egy napra megy el. Elvesztettem minden reményemet.

Tetszik • 12 perce

Josh felnéz rám. – Ki az az IJJ?

– A férjem. Ifjabb Jordan Jones. A pasi a hallal. Sosem mondom, miért nem jött haza, de kétségtelenül gyanakszom. Rosszul lettem, amikor ezt megláttam.

Josh az ujjhegyével masszírozza a homlokát. – Talán újabb horgászkirándulásra ment.

– Olvasd csak tovább – nógatom, és odanyúlok az egészért.

Emma Nelson Jones

Hatodik hónapja vagyok munkanélküli. Azt mondják, a gazdasági helyzet az oka, de kezdem azt hinni, hogy velem van baj. Harmincegy évesen még korai sikertelen karierről beszélni.

Tetszik • Hozzászólók • Kedd, 9:21

– Harmincegy – ismétli meg Josh. – Szóval akkor ennek mostantól számítva tizenöt év múlva kellene bekövetkeznie.

A következő mondatra mutatok.

Emma Nelson Jones

Még egy rendes pszichiáterre sem telik.

Tetszik • Hozzászólók • Hétfő, 8:37

Josh odafordul hozzám. – El sem hiszem, hogy ezeket írja.

– Nem ő – javítom ki. – Hanem én.

– Miért mondana magáról valaki ilyesmit az interneten? Ez örültség!

– Pontosan – erősítem meg. – Tizenöt év múlva elmebajos leszek, és a férjem *ezért* nem akar a közelemben lenni.

Josh hátradől a széken, és összefonja a karját a mellkasán. Amikor így tesz, pontosan úgy néz ki, mint a bátyja. Tavaly óta nem találkoztam Daviddal, de mindenki kedvelte a környéken. A fiúk azt szerették volna, ha az ő bátyjuk, a lányok meg bele voltak zúgva.

– Figyelj csak, Emma, azt hiszem... – kezdi Josh, aztán elhallgat.

– Mondd csak ki!

A képernyőre mutat. – Nem tudhatjuk biztosan, ki ez az Emma Nelson Jones, vagy hogy mit látunk. De még ha valódi is, akkor is túl sokat magyarázol bele.

Becsukódik a bejárati ajtó, és elugrom a számítógéptől.

– Emma? – szól fel az anyám. – Marty azt mondja, bezárta az ajtót, amikor elmentünk, de...

– Minden rendben – kiabálok le. – Josh van itt, azért maradt nyitva.

– Tudsz most segíteni, hogy e-mail címeket nyissunk? – kérdezi.

– Csak még egy percet kérünk. Josh segít valamit megkeresni... egy házi dolgozathoz.

– Oké – mondja, és hallom a lépcsőn a közeledő lépteit. – De nemsokára be kell fejeznetek. Holnap iskola.

Ezt nem láthatja meg! Odanyúlok, és rákattintok a képernyő jobb felső sarkában az X-re. A vidám hang elcsicssergi, hogy „Viszontlátásra!”

Anyám elmegy az ajtóm előtt, és odaint, miközben folytatja az útját a háló felé.

Josh felkapja a Scooby Doo-s láncot. Megáll az ajtóban, és visszanéz.

– Mi az? – kérdezem.

– Szerintem nem kellene egyedül nézned ezt – mondja. –

Vagy egy aljas átverés, vagy...

Érzem, hogy megint könnyes lesz a szemem.

– Egyezzünk meg, hogy csak együtt nézzük meg – javasolja.

– Akkor hát átjössz megint? – kérdezem. – Nem bánod?

Josh a kulcsláncra mered, a Scooby orrát nyomkodja. – Nem. Klassz lesz.

– Mit szólnál holnap? Futásedzés után?

– Oké – feleli. – Lehet, hogy Tysonnal benézünk a versenyre is.

Az este folyamán először mosolyodom el. Josh tavaly eljárt az összes hazai versenyemre, integetett és biztatott. Ettől rám jön az őszinteségi roham, és szeretném elmondani neki, mit láttam a honlapon, mielőtt átjött. De képtelen vagyok kimondani. Lenézek az új fehér szőnyegemre. Attól, amit láttam, csak feszélyezettebb lenne a kapcsolatunk. Legalább egy este erejéig azt szeretném, ha normális lenne minden köztünk.

– Mi az? – noszogat Josh.

Végül kénytelen leszek elmondani. – Holnap – ígérem. – Holnap meg kellene néznünk, nincs-e neked is honlapod.

